

มิติชีวิตอริรัก
ภาคแรก
หญิงหลายใจชายไม่รักจริง
บทนำ

28 มีนาคม 2568 ฉันรู้สึกตัววูบไหวเหมือนหน้ามืดเป็นลม กังวลใจเป็นความดันโลหิตหรือเป็นไข้ ไม่สบาย แก้อึนงงขยับเขยื้อนเลื่อนที่ละนิด วิงเวียนศีรษะเหมือนบ้านหมุน เคยเกิดอาการอย่างนี้ตามด้วย คลื่นไส้อาเจียนและมวนในท้อง แต่ไม่ถึงขนาดนั้นคิดโทรตามน้องคนเล็กบ้านอยู่ใกล้กันพาส่งโรงพยาบาล ฉันอยู่คนเดียวยามเจ็บป่วยช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ต้องพึ่งพาน้อง

น้องสาวคนเล็กโทรทางไลน์บอกเกิดแผ่นดินไหว ฉันโล่งใจไม่เกี่ยวกับสุขภาพร่างกาย สบายใจหาย ห่วงไม่ใช่อาการป่วยไข้ คุยกับน้องไม่นานสัญญาณเครือข่ายอินเทอร์เน็ตขาดหาย โทรทางไลน์หาน้องคนกลางพักอยู่คอนโดมีเนียมอาคารหลายชั้นเป็นห่วงการเกิดแผ่นดินไหว โทรติดต่อไม่ได้สักพักน้องโทรหาฉัน โทรฉันรับสายติดต่อพูดคุยไม่ได้โทรกลับไปยังไม่ได้ทำได้แค่ส่งข้อความ โทรไม่ได้เหมือนกันทุกที่ที่เกิดเหตุ แผ่นดินไหว น้องคนกลางบอกลงมาอยู่ลิโบบีกับลูก เล่าขณะเกิดแผ่นดินไหวในห้องรู้สึกอาคารสั่นสะเทือน นั่งเก้าอี้โคลนเลื่อนเกือบตกเก้าอี้ อาการตกใจน่าจะไหวหวั่นกว่าฉันนั่งหน้าบ้านพื้นราบ

ฉันติดตามสถานการณ์จากสื่อโซเชียลมีเดียช่องทางต่างๆ มีภาพตึกในกรุงเทพฯ ถล่ม การแชร์ภาพ และข้อมูลต่างๆ ต้องพิจารณาให้ดี มีการนำภาพที่อื่นสร้างกระแสให้ตื่นตกใจ ฉันติดตามข่าวสารหน่วยงาน และองค์กรเชื่อถือได้เท่านั้น

การเกิดแผ่นดินไหวจุดเริ่มคือประเทศพม่า รอยเลื่อนแผ่นดินสกายกระเทือนมาถึงไทย แผ่นดินไหวเกิด 3 ครั้งมีข้อมูลแรงสั่นสะเทือน ประกาศให้คนอยู่ในอาคารออกมาข้างนอก รถไฟฟ้าประกาศงดการเดินรถ ธนาคารสาขาพื้นที่แผ่นดินไหวประกาศปิด โรงเรียนและผู้ประกอบธุรกิจต่างๆ ในพื้นที่สั่งปิด การจราจรติดขัดในท้องถนน รถไฟฟ้าหยุดเดินรถคนเดินทางลำบากมาก

ฉันวัย 64 ปีผ่านร้อนผ่านหนาวผ่านหลายฤดูกาล ประสบเหตุการณ์เศร้าสะเทือนใจเรื่องดีเรื่องร้าย และอุบัติเหตุหลากหลายสถานการณ์ คิดถึงแม่เสียชีวิตวัย 70 อายุท่านห่างจากฉัน 20 ปี แม่อายุยืนที่สุดในครอบครัว ยายเสียชีวิตเวลานั้นฉันน่าจะวัย 7 ขวบ พ่อเสียชีวิตเมื่อฉันเรียนมหาวิทยาลัยปี 2 ถ้าฉันมีชีวิตได้ถึงอายุแม่ก็นับเวลาอวยหลังอยู่ได้ 6 ปี

หากฉันยังใช้ชีวิตได้ตามคาดการณ์ เวลาที่เหลือขอย่านันท์ที่ส่วนตัวมาร้อยเรียงบอกเล่าอดีต เพื่อเป็นอุทาหรณ์ชีวิตไม่ให้ใครเดินทางผิดอย่างฉัน หากชีวิตฉันมีส่วนเสี้ยวใดที่ดีขอให้นำไปใช้ให้ถูกทาง

ด้วยความปรารถนาดีให้ทุกคนมีชีวิตดีมีความสุขกันถ้วนหน้า

ด้วยรักจากใจ

สร้อยดี

1...รักแรก

ฉันมีครั้งแรกเมื่อเข้าเรียนมหาวิทยาลัยปี 1 เพื่อนเป็นกามเทพให้ฉันกับกิตติเป็นแฟน เราสองคนเรียนต่างสถาบันแต่ติ๊กเรียนอยู่ในรั้วเดียวกัน เริ่มทำความรู้จักจากทานข้าวเที่ยงด้วยกันทุกวัน สานต่อด้วยรับฉันจากบ้านไปมหาวิทยาลัย

แรกๆฉันรู้สึกดีมีแฟนเหมือนเพื่อนๆ แต่กิตติทำให้ฉันหนักใจกับการให้ฉันออกเงินใช้จ่ายตลอด เมื่อฉันเริ่มสนิทกับเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย ให้เขาอยู่ที่บ้านไปมหาวิทยาลัยและส่งกลับบ้าน มือเที่ยงฉันกินข้าวกับเพื่อนวันไหนเรียนตึกไหนกินโรงอาหารใกล้ตึกนั้น

เมื่อฉันกับกิตติห่างกันเงินในกระเป๋าของฉันแต่ละวันเหลือน้อยมาก แต่ก่อนกลับบ้านเงินไม่เคยเหลือ เมื่อไม่กี่วันกิตติมาหาที่บ้าน ฉันหลงดีใจวันหยุดเขาคิดถึงแต่เขาเอ่ยปาก

“ขอยืมเงิน 500 ได้ไหม ติไม่มีเงินหุนกับเพื่อนเช่าห้องซ่อมดนตรี”

ฉันได้ยินถึงกับอึ้งคิดในใจไม่ใช่หน้าที่ฉันให้ความช่วยเหลือ ถึงเขาจะบากหน้ามาขอยืมเงิน คนรักกันไม่ควรใจดำแต่แม่ฉันเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว เหนื่อยยากทำงานหาเงินเลี้ยงลูกสามคน ฉันไม่อยากให้เขาขี้เงิน หากเขาทำล้มไม่คืนฉันคงไม่กล้าทวงเป็นการยืมเกมขอมากกว่า

หลังจากวันนั้นฉันคิดใคร่ครวญอยากเลิกกับกิตติ แต่อดไม่ได้ที่จะสงสารและกลัวตัวเองเคืองขวางชะตาชีวิตของฉันโหดร้ายอยากมีความสุขสมหวังกับคนรักจริงใจ อยากสลายปมในใจพ่อแม่หย่าร้างเพราะความเจ้าชู้และไม่ช่วยค่าเลี้ยงดูลูก พ่อเคยเบียดเบียนเงินที่หายากลำบากของแม่กับยาย จนทำให้แม่สิ้นสุดความอดทนกับการมีชีวิตครอบครัวระทมทุกข์ใจ

ไม่กี่วันต่อมาความอัดอั้นตันใจทำให้ฉันพูดความในใจกับกิตติ

“เราสองคนเลิกกันเถอะ พิมชอบคนมีอายุตัวสูงผิวขาวมีฐานะดี มีงานมั่นคงให้ความอบอุ่นได้”

ฉันขำเลียมองเห็นแววตาทิดต๊ะเพื่อนใจ คำพูดฉันตรงข้ามตัวเขาทุกด้าน เขาจะรู้หรือเปล่าฉันมีคนในใจเป็นรุ่นพี่ปี 4 ผุดผาดความทรงจำย้อนเวลาเคยเปลือยใจให้รุ่นพี่

ฉันรู้จักพี่สมพงษ์จากรุ่นพี่รหัสแนะนำเป็นรุ่นพี่รหัสอีกทอดหนึ่ง เพียงแรกพบทำใจฉันสั่นหวั่นไหวหน้าตาและท่าทางเป็นผู้ใหญ่ตรงตามสเปค เขาสอบบรรจุรับราชการครูวุฒิเทียบเท่าอนุปริญญา ใช้สิทธิ์ลาเรียนต่อปริญญาตรีตามระเบียบราชการ

เมื่อมีโอกาสเจอพี่สมพงษ์ครั้งใด หัวใจตื๊ดป๊ากตามเขาเดินจากไปทุกครั้ง ฉันรู้ตัวชอบเขาจากการคุยทุกครั้งทำให้ใจสงบ เขาอ่านใจฉันจากแววตารู้คิดยังงัยกับเขา

“มีคนบอกหรือยังพี่มีเมียแล้ว”

ฉันก้มหน้าไม่สบตาพยักหน้า เพื่อนคนที่บอกหวังดีไม่อยากให้ฉันรักข้างเดียว เขาบอกพี่สมพงษ์อายุ 27 ปี ฉันหักลบอายุตัวเองมากกว่าฉันห้าปี เขามีงานมั่นคงแต่ข้อเสียติดบุหรืดื่มเหล้าจัด เป็นผู้ชายแบบแบดบอยแต่มีเสน่ห์ดึงดูดใจเพศตรงข้าม ผู้หญิงชอบเขาเหมือนฉันหลายคนทั้งที่รู้มีเมียแล้ว

“พี่รู้คิดยังงัยกับพี่ แต่เราเป็นได้แค่รุ่นพี่รุ่นน้อง”

ฉันยอมปรับเปลี่ยนความคิดรักแบบเสน่หาเป็นรักแบบพี่น้องไม่ง่าย เจอพี่สมพงษ์คิดตัดใจได้แต่ยังขมขื่น การตัดใจจากรักทำใจไม่ได้ง่ายเหมือนตัดกระดาษ การเข้ากลุ่มสนุกสนานกับเพื่อนเพื่อลืมความรัก ไม่สมหวังได้แค่ชั่วครั้งชั่วคราว

พี่สมพงษ์ตั้งใจหลบหน้า ฉันรู้ให้ตัดใจจากเขา แต่ทำให้รู้สึกหงุดหงิดทุกครั้งที่ได้เจอกับเขา ฉันอยากให้เหมือนเดิมถึงรักไม่ได้แต่ใจอยากใกล้ชิด ให้ฉันตัดใจทันทีเหมือนหักด้ามพร้าด้วยเข่า นี่ก็คิดความไม่ดีของเขาหลายอย่างเพื่อบอกตัวเองให้ลืม แต่ฉันยังคงเหมือนคนหูหนวกตาบอด

เดือนสิงหาคมปีเดียวกัน

ฉันตื่นแต่เข้าไปขึ้นรถมหาวิทยาลัย ไปเชียร์กีฬา 8 วิทยาเขต รถไม่ออกตามเวลากำหนดเสียเวลา รอนาน รถออกแปดโมงกว่าช้าเข้าไม่ได้กินหิวจนแทบท้อง ถึงปลายทางใจจดใจจ่อหาพี่สมพงษ์ ไม่เจอเขาตามความตั้งใจทั้งที่เดินทางมาไกล

เดินทางจากบางแสนถึงกรุงเทพฯ เวลาทุ่มครึ่ง เป็นครั้งแรกกลับบ้านค่ำมีคนเดียว มีความกลัว การเดินในซอยเปลี่ยวแต่ต้องข่มใจบอกกิตติหรือให้ใครมาส่งไม่ได้

กลับถึงบ้านเหนื่อยมากเชียร์กีฬาถึงใจ วิทยาเขตที่ฉันเรียนแข่งกีฬาแพ้มืด ฉันดูแข่งบาสเกตบอลสนใจไม่มีฉันในทีม ไม่รู้ทำไมถูกตัดสิทธิ์ไม่ให้เป็นนักกีฬาวิทยาเขต

วันรุ่งขึ้น

ฉันยังไม่ยอมแพ้ความตั้งใจเจอพี่สมพงษ์ วางแผนออกจากบ้านไปขึ้นรถมหาวิทยาลัยเจ็ดโมงเช้า อุปสรรคตั้งแต่ฝนตกถนนลื่นออกจากบ้าน นี่ก็ลืมหมวกกับแว่นรีบกลับบ้าน ปกติกิตติไม่มารับเดินทางไปมหาวิทยาลัยโดยรถประจำทาง ฉันกลัวไปไม่ทันเวลาจำใจขึ้นรถสองแถว โชคดีมีคนขับจอดเลยป้าย ต้องวิ่งเข้ามหาวิทยาลัย ไปถึงรถยังไม่ออกนิตติที่เป็นกองเชียร์กำลังขึ้นรถ โลงอกกับฝาพับอุปสรรคเดินทางไปบางแสน

ถึงจุดหมายปลายทางเข้ากองเชียร์สนุกมาก เจอเพื่อนเรียนเอกเดียวกันชวนเขาของไปเก็บหอมรอมริบด้วยกัน รุ่นน้องเจ้าของเตียงแข่งกีฬาเสร็จกลับบ้านนี้เตียงว่าง

ถึงเวลาเย็นหมดเชียร์กีฬา เพื่อนเรียนชั้นเดียวกันรวมตัวเหมารถไปหาร้านอาหารชายหาด อาหารมื้อนี้จ่ายค่าอาหารมาก ฉันไม่ได้พกเงินเพื่อนคนละเอกลายให้ไปกับเพื่อนผู้ชายดีตรงนี้ เพื่อนจะยั่วยุจะให้จีบเปียร์แค่จีบเดียวมันห่วย กลับหอหลับสบายแต่หนาวมากไม่ได้ติดเสื้อหนาวมาด้วย

วันต่อมา

ฉันไปดูแข่งกรีฑาผิหนังพี่สมพงษ์ไม่ได้ลงแข่ง ฉันขอตัวเพื่อนกลับไปนอนห้องว่างมาก กลับถึงหอเดินจนเมื่อยขามมหาวิทยาลัยพื้นที่กว้างมาก

ถึงหอพักเวลาสิบเอ็ดโมงล้มตัวลงนอน ตื่นบ่ายโมงเพื่อนมารับไปร้านอาหาร ฉันเก็บของเตรียมตัว กลับกรุงเทพฯ ขึ้นรถบ.ข.ส.เสียเงิน 22 บาท ถ้ากลับพรุ่งนี้ขึ้นรถมหาวิทยาลัยไม่เสียเงิน ฉันบอกแม่กลับวันไหนต้องกลับตามสัญญา

หลังจากบอกกิตติใจฉันรวนเร คำพูดทำให้เขาสะเทือนใจไม่น้อย ตัวฉันเองพูดไปใช้จะมีความสุข รักรุ่นพี่ข้างเดียว ฉันร้องให้น้ำตาเอ่อไหลคลอตาทุกวัน

ผ่านไปไม่กี่วันกิตติมาหาฉันที่บ้านเวลาเย็นมาก เขาดื่มเหล้าเมาจัดจ้องหน้าฉันทำให้ใจไม่ดีรู้ตัว ใจไม่บริสุทธิ์ เขาโกรธฉันกับคำทำเลิ

“เราเป็นแฟนรู้กันทั่วมหา'ลัย พิมขอเลิกกับติเพราะชอบรุ่นพี่ แล้วรุ่นพี่ชอบพิมหรือเปล่า”

ฉันเห็นสีหน้าแววตาทิ่ตติแดงก่ำมากแล้ว ความรักเขาอาจจะลดน้อยลงหรือไม่เคยรักจริง เป็นการ ทรนงค์ดีศรีลูกผู้ชายเหมือนถูกหยามมากกว่า

“ไม่รู้อะไรทั้งนั้น”

ฉันสะบัดหน้าเลียงสายตาทิ่ตติที่จ้องมองเขม็งเหมือนกินเลือดกินเนื้อ

“ถามใจตัวเองถามรุ่นพี่คนที่ชอบก่อน ถ้ารักข้างเดียวมีความสุขหรือเปล่า”

น้ำเสียงกิตติกร้าวแข็งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ฉันคิดตามคำพูดกิตติ หากเลิกกันจริงฉันทำได้ แต่ลำบากใจนิดหน่อย กิตติน่าจะลำบากใจมากกว่า

กิตติพูดจบหันตัวเดินออกไปไม่มองหน้าฉัน แต่ก่อนเขาเคยจ้องเดี๋ยวนี้ไม่จ้อง ฉันคิดเขาโกรธหรือหา เรื่องเลิ

ฉันรู้คำพูดขอลิ่กับกิตติเอาแต่ใจตัวเอง เป็นการตัดสินใจกะทันหันให้เขารับรู้ เขาระแวงฉันมาก บอกไม่ต้องมารีบมาส่งซักถามคาดคั้น ฉันรู้เขาหวังแต่นำรำคาญ เขารู้ตัวฉันไม่ชอบเขาเรื่องไหนเปลี่ยนตัว เองเป็นฝ่ายออกเงินบ้าง แต่เปลี่ยนได้นานแค่ไหนไม่รู้

วันตัดสินใจไม่คบกิตติ ฉันคิดเขาดีเสมอต้นเสมอปลายใจเดียวรักเดียว คบกันนานจนรู้ฉันชอบ อะไรเกลียดอะไรกลัวอะไร เขาเคยช่วยคลายเหงาไม่ให้โดดเดี่ยวเมื่อไม่มีเพื่อนมหาวิทยาลัยเดียวกัน เคย ระบายความทุกข์ความสุขกับเขาได้ทุกเรื่อง

วันเวลาหมุนผ่านไป หลังจากพี่สมพงษ์เรียนจบไม่ได้พบกันอีก ฉันกับกิตติกลับมาดีกันใหม่แต่ฉัน ยังก่อเรื่องขึ้นอีก เสียงในหัวของฉันท้องเสียงชอบผู้ชายมีอายุมากกว่า

2...รักไปต่อไม่ได้

วงเวียนชีวิตฉันได้ใกล้ชิดรุ่นพี่ปี 4 เอกเดียวกัน ฉันเคยบอกกิตติให้รู้มีใจชอบพี่สมพงษ์ ครั้นนี้ไม่ให้รู้ชอบพี่เขมา ฉันพลาดเขาเห็นภาพถ่ายรูปคู่กับพี่เขมาเมื่อไปภูกระดึง ฉันรู้ทำเขาสะเทือนใจจากภาพดำดาดำใจ ฉันยอมรับเป็นการนอกใจครั้งที่ 2

กิตติใช้อารมณ์ไม่ฟังเหตุผลจากรูปถ่ายต่อหน้าฉัน

“หน้าไม่อายบอกอดผู้ชายถ่ายรูป หากเพื่อนติเห็นภาพจะคิดยังไง”

ฉันฟังคำพูดกิตติตัดพ้อแหมปากแน่นไม่พูดโต้ตอบ รู้แก่ใจตัวเองเป็นคนรักชอบคนง่ายไม่เคยนึกถึงใจกิตติ สองวันบนภูกระดึงกับรุ่นพี่เหมือนโชคชะตาให้จับคู่กัน ฉันใจหวั่นไหวทุกครั้งกับการสัมผัสถูกระหว่างอกต้องตัวจากการใกล้ชิดเสียดสีผิวกาย อยู่ภูกระดึงเหมือนอยู่อีกโลกที่มีแต่สีชมพูและฟองน้ำฟุ้งคลุ้งกระจายอยากหยุดเวลาไว้เพียงนั้น ลบความคิดถึงกิตติออกไปจากใจ

ฉันย่นเวลาชีวิตหมุนกลับไปวันที่ 12 มกราคม 2526

ความรู้สึกตื่นเต้นกับการเดินทางไกลครั้งแรก ผิดหวังบ้างตรงมีเอกอื่นไปด้วยทำให้ขาดความสนใจฉันต้องการให้มีเอกเดียวกันใกล้ชิดรุ่นพี่รุ่นน้อง

ฉันสัมผัสอบอุ่นจากความเป็นห่วงจากทุกคนตั้งแต่เข้ากลุ่มตั้งแต่เดินทาง ไปถึงทางขึ้นภูกระดึง ฉันได้รุ่นพี่คนหนึ่งเทคแคร์ การเที่ยวครั้งนี้เป็นการกระชับมิตรระหว่างปีสามปีสี่เอกเดียวกัน

ฉันอยู่ปีสามต้องเทคแคร์รุ่นพี่แต่ทำไม่ได้ ช่วยตัวเองยังเอาตัวไม่รอด ฉันนึกขอบคุณจนถึงทุกวันนี้หากไม่ได้รุ่นพี่คงลำบากแน่

พี่เขมาไม่ใช่พี่เทคแคร์ห่วยโดยตรง ฉันคิดเป็นเรื่องบุพเพสันนิวาส ก่อนขึ้นภูกระดึงไม่เคยถามหารุ่นพี่รหัส รุ่นพี่คนไหนชวนคุยก็คุย พี่เขมาเรียกฉันทำให้แปลกใจ เรียนถึงปีสามไม่เคยคุยกับพี่เขมาสักครั้งแรกๆไม่คิดอะไรในการช่วยเหลือของเขา ทั้งลากทั้งดึงจนขึ้นบนภูกระดึงได้

กว่าจะขึ้นได้ทางขึ้นลำบากเดินลำบาก ทางชันบ้างทางไม่ชันบ้าง เดินสั๊กพักหยุดเพราะเหนื่อยแต่สบายใจ สนุกกับรสชาติชีวิตที่ไม่เคยลิ้มลองมาก่อน เป็นประสบการณ์น่าประทับใจและซึ่งใจจากการดูแลเอาใจใส่อย่างห่วงอาทร ไม่คิดจะได้รับความหวังดีเช่นนี้ พี่เขมาเอื้ออารีต่อฉันและเพื่อนมาก

ขึ้นถึงภูกระดึง ฉันอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วนำกระเป๋ากลับที่พักเป็นต้นท่อนได้ 30 คน คนอื่นถึงที่พักต่างนอนพักผ่อน

“ยังเดินไหวไหม” พี่เขมาชนไหล่ฉันเบาๆถาม

“เดินได้อีกค่ะ” หัวใจฉันพองฟูกับคำชวน ยิ้มโบหน้าเบิกบานตอบรับ

“เราไปสำรวจน้ำตกกัน”

ฉันกับพี่เขมาเดินไปตามทาง ฉันคิดหยุดเดินเมื่อไหร่ชาปวดเมื่อยแน่ เดินไปเจอน้ำตกน้ำตาแทบไหลออกจากเบ้าตา ฉันจินตนาการภาพน้ำตกในความคิด ละอองน้ำไหลจากที่สูงลงมาแตกกระเซ็น แต่ที่เห็นตรงหน้าเป็นลำน้ำสายเล็ก เบิกตากว้างด้วยความผิดหวังเสียแรงเดินและทนปวดขามาไกล

เดินกลับที่พักเพื่อนกับรุ่นพี่นอนเรียงรายในเต็นท์เหมือนปลาหมูในเข่ง บรรยากาศธรรมชาติรอบตัวมองไปทางไหนเงียบสงบดูเหงา ฉันชวนพี่เขมาเดินไปหลังเต็นท์เพราะเห็นกองไฟ เดินไปถึงมีเต็นท์เล็กสองเต็นท์มีคนนั่งรอบกองไฟ 4 คน

“น้องขึ้นภูกระดังแค่สี่คนหรือคะ” ฉันถามสาวน้อยคนหนึ่งในกลุ่ม

“ใช่ค่ะพี่ เรามาเป็นครั้งที่สองแล้ว”

“เรียนชั้นไหน” พี่เขมาถามหนุ่มน้อย

“ม.5 ฮะ”

ฉันคุยกับสาวน้อยหนุ่มน้อย 4 คนถูกคอกันดี นึกถึงตัวเองวัยเดียวกันยังไม่ประกาศกับโลกภายนอก การเรียนเพิ่งจะเรียนดีชั้นมัธยมปลายเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย

น้อง 4 คนขอถ่ายรูปเป็นที่ระลึกเพื่อนต่างวัย คุยกันสัพเพเหระเห็นกองไฟเต็นท์ที่ปักก่อไฟเอื่อยลากลับเต็นท์ ฉันผิดหวังรอบกองไฟไม่มีอะไรสนุก มีแต่จับกลุ่มคุยเรื่องความลำบากเดินขึ้นเขาสลับเล่านิทานและตำนานเรื่องเล่าเกี่ยวกับภูกระดัง จากนั้นต่างคนต่างแยกย้ายเข้าเต็นท์นอน

วันรุ่งขึ้น

ฉันตื่นดูนาฬิกาเวลาตีสาม อยากเข้าห้องน้ำไม่กล้ารบกวนใคร ออกจากเต็นท์เดินไปคนเดียวเห็นมีคนยืนไม่ไกลดีใจคิดพวกเดียวกันชวนไปเป็นเพื่อน ฉันเข้าใจผิดเป็นคนจากกลุ่มอื่น เขาเดินเร็วรู้ทางและคุ้นความมืด ฉันเดินตามไม่ทันกว่าจะหาห้องน้ำเจอเดินไกลกลัวหลงทาง

กลับเต็นท์นอนไม่หลับเตรียมตัวไปดูพระอาทิตย์ขึ้น รุ่นพี่คนจัดทริปปลุกให้ทุกคนตื่น ฉันออกจากเต็นท์มองหาพี่เขมาไม่เจอ เมื่อคืนก่อนแยกกันเขาบอกปลุกฉันดีสิ คนอาสาปลุกยังไม่ตื่นดื่มเหล้าเมาค้าง

ไปถึงผารอพระอาทิตย์ไม่ขึ้นสักที สักพักพี่เขมามารอพระอาทิตย์ขึ้นด้วยกัน ทุกคนแย่งถ่ายรูปให้ทันพระอาทิตย์ขึ้น ฉันไม่ชอบถ่ายรูปรูปร่างตัวเองขึ้นกล้องเป็นคนขี้เหว

เดินกลับกับพี่เขมาฟังคำพูดหยอดอ่อนหวานเหมือนคู่รัก ถึงที่พักชวนฉันดื่มกาแฟฉันเลือกโอวัลติน หลังอาหารมือเขารวมกลุ่มเดินทางไปดูพระอาทิตย์ตกที่ผาหล่มสัก

เริ่มออกเดินทาง 9 โมงเช้า เดินไปเรื่อยๆเข้าป่าดงดิบจนออกทุ่งโล่ง พักระหว่างทางเป็นระยะ ฉันกับพี่เขมาคุยกันบ้างแซวกันบ้างบางทีทะเลาะมึงอนมึงอเหมือนคู่รัก

เดินถึงสระโนนาคกินข้าวมื้อเที่ยง รุ่นพี่คนหนึ่งถ่ายรูปฉันกับพี่เขมาคู่กัน จากนั้นเราสองคนเดินไม่หยุดพัก เหลือทางเดินไม่กี่ร้อยเมตรเจอที่พักนั่งพักก่อนเดินทางต่อ

ถึงผาหล่มสักอยากดื่มน้ำแก้กระหาย มีขายน้ำราคาแพงมากหากรู้สถานการณ์คงมีน้ำติดตัว ดื่มน้ำเสร็จอยากเข้าห้องน้ำแต่ไม่มีห้องน้ำ ฉันอันเดินกลับไปเข้าห้องน้ำที่พัก 7-8 กิโลเมตร มีทางเดียวเข้าห้องน้ำธรรมชาติ เป็นครั้งแรกในชีวิตกับประสบการณ์นี้ จัดการตัวเองเสร็จกลับเข้ากลุ่ม

“คนมุงหน้าผามาก”

ฉันเดินเข้าหาเพื่อนแก้เงินจากเข้าห้องน้ำธรรมชาติ

“รอเข้าคิวถ่ายรูปพระอาทิตย์ตก”

“เราไปถ่ายรูปก่อนนะ ต้องทำเวลารอหลายคิว”

เพื่อนแยกตัวไปแย่งถ่ายรูปกับพระอาทิตย์ตก

ฉันมองพระอาทิตย์ลับจากขอบฟ้ากับความขุมนถ่ายภาพตรงหน้า อารมณ์สนุกถึงไม่ชอบถ่ายรูปก็อยากแย่งถ่าย รีบเข้าไปยืนยังไม่ได้โพสต์ทำให้ดี

“ลุกออกมาได้แล้ว”

เพื่อนเร่งฉันเพื่อเข้าแทนตำแหน่ง ถ่ายรูปเสร็จกลับที่พักอากาศเย็นจัดมากไม่มีเสื้อหนาวคางคกตาย ท้องฟ้าจากสีครามเข้มเหมือนถูกคลุมด้วยผ้าสีดำ ไม่มีแสงจากดวงดาวไม่มีไฟฉาย เดินตามลำแสงไฟฉายคนเดินหน้า ฟังเสียงคนบอกทางเป็นระยะๆ

เพื่อนบางคนร้องไห้จากเดินมากปวดขาและความมืดคลุมพื้นที่ ความรู้สึกของฉันสนุกเดินไม่ปวดเมื่อยขา รีบเดินไม่มีเวลาไอ้พักเพราะมืดมาก กลับที่พักรู้สึกปวดเมื่อยขาแทบลากขาไม่ไหว เหนื่อยเพลียแทบหลับคาโต๊ะอาหารมือเย็น คือนี้ไม่มีแคมป์ไฟทุกคนเหนื่อยเพลียต่างคนต่างนอน

วันเดินทางกลับ

ไม่มีใครไปชมพระอาทิตย์ขึ้น ต้นที่ที่พักอากาศหนาวเย็นมาก ฉันตื่นไม่กล้าลุกออกจากเต้นท์กลัวรบกวนคนอื่นหลับสบาย ผงกหัวกวาดสายตามองแล้วนอนต่อ อากาศหนาวมากคนอื่นใส่เสื้อกันหนาวหนาหลายชั้น ฉันมีเสื้อกันหนาวตัวเดียวไม่อยากใส่กระเป๋าหลายตัว ที่จริงไม่หนาวมากอาบน้ำสระผมได้แค่ตัวสั้นพอทนได้

วันสุดท้ายตามโปรแกรมทุกคนเก็บของใส่กระเป๋าลงจากภูกระดึง เดินเป็นกลุ่มไปทางผาหมากคูดเพื่อถ่ายรูป ฉันไม่ได้ถ่ายรูปรู้ตัวไม่สวຍ ทางลงไม่ลำบากเดินสบายใช้เวลาไม่น้อยไม่เหนื่อยง่าย สงสารเพื่อนร่วมเอกกับรุ่นพี่ฯและเท้าเจ็บสองคน

ลงถึงพื้นราบคอยรถ 1 ชั่วโมงมารับ แวะรายทางถึงจังหวัดชัยภูมิเวลาสามทุ่ม จอดรถให้เที่ยวงานเจ้าพ่อพระยาแล บุคคลที่เป็นผู้ก่อตั้งเมืองชัยภูมิ

เวลาห้าทุ่มฉันกับพี่เขมา เพื่อนพี่เขมาและรุ่นน้องปี 1 แฟนรุ่นพี่ ไปทานอาหารร้านรุ่นพี่เอกสังคม จบก่อนสองปี รุ่นพี่รับราชการครูจังหวัดนี้และเปิดร้านอาหาร

ใกล้เวลารถออกกลับไปขึ้นรถเดินทางกลับกรุงเทพฯ พี่เขมาส่งฉันกลับถึงบ้านเวลาตีสี่

วันรุ่งขึ้น

ฉันเจอพี่เขมาที่มหาวิทยาลัย เจอกันทุกครั้งความรักโหยหาอย่างยากล้นเลื่อน ใจวูบไหวทุกครั้งที
นึกถึงเขาสัมผัสแต่ละเนื้อต้องตัวบนภูกระดึง เขาดีกับฉันเสียแต่ดื่มเหล้าจัดสูบบุหรี่มาก อยากให้รู้ใจฉันแต่
เป็นผู้หญิงพูดก่อนไม่ได้ได้แค่เก็บจำความรู้สึกอัดอั้นในใจ

อีกไม่กี่วันพี่เขมาเรียนจบรอรับพระราชทานปริญญาบัตร เขาเปลี่ยนไปจากเจอทุกวันหายหน้าไป
ฉันเดินตามหาที่มหาวิทยาลัยและร้านอาหารที่เขาชอบนั่งดื่มเหล้าจนตามหาเจอ

“เกิดอะไรขึ้นระหว่างเราคะพี่”

ฉันกลักรื่นความเสียใจถามพี่เขมา อยากรู้เหตุผลการหายหน้า

“ไม่มีอะไร”

คำตอบสั้นแวตาบอการมณีนหุดหงิดสีหน้าไม่พอใจ

“พี่ไปตีกสังคมเป็นเพื่อนพิมพ์ได้ไหมคะ”

พี่เขมาอมรับปากเดินนำหน้าไม่เดินเคียงคู่ ฉันรีบเดินให้ทันหวังพูดความในใจ แต่เหมือนน้ำท่วม
ปากเขาเห็นฉันเป็นอากาศธาตุ ไปถึงตีกสังคมสวนทางเพื่อนฉันและเพื่อนเขา

“ไปไหน” พี่เขมาถามเพื่อน

“ร้านอาหาร”

พี่เขมาเดินไปกับเพื่อน ฉันเดินตามไปด้วย ถึงร้านอาหารนั่งโต๊ะเดียวกัน ทุกคนเผลอฉันผู้หญิง
คนเดียวท่ามกลางผู้ชาย 4 คน พี่เขมาแสดงท่าทีเฉยกับฉันจนเพื่อนพูด

“อย่าหลอกน้องผมนะ”

ฉันรู้สึกตื่นตันใจพูดไม่ออกคิดไม่ถึงจะรู้ใจฉัน โชคชะตาฟ้าลิขิตหรืออย่างไร กิตติเดินมาจากไหนไม่
รู้ยืนข้างฉัน แสดงอารมณ์ไม่พอใจสีหน้าแวตาทุ่น พูดน้ำเสียงกร้าว

“ทำไมยังไม่กลับบ้าน”

ฉันตกใจสถานการณ์ตรงหน้า ถ้ายอมไปกับกิตติเท่ากับเลือกเขา ฉันรักพี่เขมาแต่รักมากยังงิพูด
ออกมาไม่ได้ พี่เขมายังไม่ชัดเจนคิดกับฉันจริงจังกัไหน ฉันดึงกิตติออกจากร้าน

“กลับไปก่อน”

ฉันอยู่ในสถานการณ์หญิง 1 ชาย 2 น่าจะภูมิใจแต่ไม่สบายใจ

“พิมพ์ไม่เคยง้อไม่เคยให้เกียรติ” สีหน้ากิตติแดงจัดน่ากลัว

“เคยบอกแล้วเราเหมาะเป็นเพื่อนกันมากกว่า”

“ดีไม่ยอมให้มันแย่งพิมพ์ ไม่เอามันไว้แน่”

คำพูดขู่ของกิตติทำฉันมือเย็นเท้าเย็น

“พูดอย่างนี้ได้ยังไง จะทำอะไรพี่เขมา”

ฉันไม่พอใจความเป็นนักเลงทั้งที่รู้เขาพูดขู่

วันต่อมา

ฉันตามหาพี่เขมาตั้งแต่เช้า กว่าตามตัวเจอเวลาบ่าย เขาไม่พูดถึงเรื่องเกิดขึ้นเมื่อวาน

“รายงานฝากพิมพ์เสร็จหรือยัง”

“ขอโทษค่ะพี่ พิมพ์ไม่ได้ส่งมุดจดงานหายที่ไหน”

ฉันตกใจคิดลำดับเหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อวาน ช่วงสถานการณ์ถูกกีดตียื้อแย่งตัว ไม่รู้ส่งมุดจดงานพี่เขมาหายที่ไหนใครเก็บมุดไปไม่เอามาคืน

“ไม่ต้องช่วยงานพี่แล้ว พี่จัดการเอง”

“โกรธหรือคะ”

ฉันถามพี่เขมาไม่ตอบ สีหน้านิ่งเฉยมองออกโกรธที่รับช่วยงานแล้วทำไม่ได้ ฉันมองเขาเดินไปไม่พูดอะไร ทำตัวไม่ถูกจะวิ่งตามง้อขอโทษเขาก็กลัวไม่ออก มองเขาเดินห่างออกไปจนลับสายตา สมน้ำหน้าตัวเองไม่รับผิดชอบทำรายงาน หากทำเสร็จเขาคงไม่จากไปอย่างเย็นชาและเย็นเฉย

วันวาเลนไทน์

คนอื่นมีความสุขแต่ฉันเสียใจ น้ำตา ฉันตามหาพี่เขมาเพื่อรับความเข้าใจ เขาแสดงท่าทีหมางเมิน คำพูดทำให้โกรธ เสียใจ เจ็บใจ น้อยใจ

“หากพี่ทำอะไรให้เข้าใจผิดเข้าใจใหม่นะ”

“พี่พูดอย่างนี้หมายความว่ายังไง”

“พี่มีแฟน พิมพ์มีแฟน เราอย่าเจอกันอีก”

“ระหว่างเราสองคนที่ผ่านมามีอะไรคะ”

“พิมพ์ลืมเรื่องของเราเหมือนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน”

“พี่เคยกอดพิมพ์เคยพูดอ่อนหวานไม่มีความหมายอะไรเลยหรือคะ”

“ความใกล้ชิดทำให้ใจพลั้งเผลอไปบ้างพี่ขอโทษ เรื่องของเราพี่ไม่พูดพิมพ์ไม่พูดลืมไปให้หมด”

ฉันฟังคำพูดพี่เขมารู้สึกอับอาย ไม่ควรใกล้ชิดเขาให้ถูกดูถูก รู้สึกเจ็บแสบถึงชั่วหัวใจเหมือนผู้หญิงไร้ค่า ไม่นึกเลยทำกันได้ดีทั้งคำพูดท่าทาง การแสดงออกเหยียดหยามสบประมาท ทำเหมือนฉันเป็นวัตถุไม่มีชีวิตจิตใจ ได้แต่สมน้ำหน้าตัวเองรักคนที่เขาไม่รักเรา น้ำตาไหลออกมากับการจรรีกรไถ่ชีวิตเจ็บแล้วต้องจำ ต้องตั้งใจให้มันไม่มีน้ำตาอีก ลืมแล้วลูกโลกกว้างใหญ่ผู้ชายไม่ได้มีเพียงคนเดียว

3...หวนคืนรักแรก

“พิมเคยทำให้เลิกกัน ได้ตามนั้นเลย”

ฉันนึกถึงกิตติเคยพูดกระซิบเสียงใส่ฉันก่อนหันตัวเดินออกจากบ้าน ฉันเข้าอ้อมทรุดลงทั้งที่ควรดีใจได้เริ่มต้นความรักใหม่สนใจปรารถนา

คำพูดกิตติก็ลงในโสตประสาท เขาหมดความอดทนผู้หญิงใจรวนเร ฉันเป็นคนพูดตัดสัมพันธ์กับเขาก่อน ไม่คิดรังตัวเขาพูดปรับความเข้าใจ ตะโกนตามหลัง

“เลิกก็เลิกตามนั้น”

ฉันคิดจบความรักครั้งแรกกับกิตติ เราสองคนเป็นแฟนตั้งแต่เรียนปีหนึ่งถึงปีสาม เวลาผ่านไปไม่กี่วัน เขามาหาฉันที่บ้านขอให้เลิกกับรุ่นพี่

“พิมคิดให้ดี เราสองคนยังรักกันหรือเปล่า”

ฉันนั่งเงียบไม่มีคำตอบ กระหม่อมย่ำในใจเหมือนคนถือไฟในมือเหนือกว่า ทั้งที่เป็นหญิงใจโลเลแต่จังหวะลงตัวฉันกับพี่เขามาหวนวนวนต่อกัน

“ถ้าตัดสินใจเลือกรุ่นพี่ จะไม่มารบกวนอีก”

ฉันแน่นปากแน่นไม่รู้จะตอบยังไง ความสัมพันธ์ของฉันกับรุ่นพี่จบแล้ว

“พิมเลือกรุ่นพี่ดียอมหลักทางให้”

หลายวันผ่านไป

ฉันคะนึ่งหากิตติอยากให้ชับน้ำตาความพลัดพลั้งเผลอใจรักพี่เขามา รอเขามาหาเพื่อปลอบใจให้มีความสุข ครุ่นคิดไม่มีใครแทนที่เขาได้หรือยังไง แต่ละวันผ่านไปอย่างเบื่อหน่าย อยากให้กิตติรู้ความในใจแต่เขาหายหน้าไปคงมีแฟนใหม่แล้ว

ฉันเรียนปีสุดท้ายกิตติกลับมาคืนดี แต่ไม่นานจากนั้นเขาหายหน้าไปอีก ฉันรู้เขาไปไหนจากเพื่อนสนิทไม่เคยรู้จากเขา กระทั่งวันหนึ่งมาหาฉันที่บ้าน

“พิมทำตัวไม่ดีอีกแล้วนะ”

เขาต่อว่ารี้อฟื้นความผิดพลัดฉันในอดีต

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า พิมเรียนปีสุดท้ายอยากอยู่กับเพื่อนไปเที่ยวกับเพื่อน”

“ทำไมกลับบ้านมืดค่ำ”

“ติว่าพิมแต่ทำยิ่งกว่ากับการไปกินเหล้ากับเพื่อน ไปค้างบ้านเพื่อนหายไปทีละอาทิตย์ เพื่อนติไปไหนพาแฟนไปด้วย ติไปคนเดียวหนีพิมไปหรือพาใครไป”

ฉันจ้องหน้ากิตติถามไม่มีคำตอบออกจากปากเขา เราสองคนไม่คลายปมในใจต่อกัน เขาทำตัวห่างเหินเหมือนลอยแพฉันทำให้คิดแค้นในใจ

4...ช่องว่างความรัก

“ซ้อมกีฬาเหนื่อยไหม”

ฉันเอี้ยวตัวมองตามเสียงผู้ชายข้างหลัง ไม่หยุดก้าวขาเดินออกจากสนามบาสเกตบอล ข้าเล็งตามองคนพูดสวมเสื้อข้างสวมทับเสื้อยืด คาดเดาเรียนเอกเดียวกับกิตติแต่ไม่คั่นหน้าไม่ได้ตอบ

“ชอบเล่นบาสฯเหรอ เก่งนะตัวนิดเดียวเป็นนักกีฬามหา'ลัย”

“แค่ตัวสำรอง” ฉันหลุดปากตอบ

“พรุ่งนี้ผมแข่งฟุตบอลเชียร์ด้วยนะ”

“สถาบันเราเป็นคู่แข่งกันอย่าลืม”

“ผมชื่อดาว”

‘ชื่อเหมือนผู้หญิง’

ฉันคิดในใจชื่อเหมือนน้องคนเล็กแต่ไม่พูดต่อปากต่อคำ มองไม้ที่ในมือเขาถือติดตัวน่าจะเลือกเรียนช่างเขียนแบบ

“พรุ่งนี้เจอกัน”

เขาพูดจบเดินแซงหน้าไม่รอคำตอบ

“แปลกคน”

ฉันพูดพึมพำมองตามเขาสงสัยชวนฉันคุยทำไม ไม่รู้ฉันเป็นแฟนกิตติหรือยัง ใจคิดไปคิดมามีความเป็นไปได้ กิตติเรียนช่างโลหะเขาเรียนช่างเขียนแบบ ทั้งสองคนมีเพื่อนคนละกลุ่มไม่สนิทกัน ความชอบคนละทางกิตตินักดนตรีกีตาร์เบสเขานักกีฬาฟุตบอล ช่วงหลังฉันกับกิตติห่างเหินเหมือนเดินคนละทาง

วันรุ่งขึ้น

ฉันซ้อมบาสเกตบอลเลิกเร็วเพื่อเชียร์การแข่งขันฟุตบอลสองสถาบัน ฉันลังเลใจกลับบ้านหรือไปเชียร์ฟุตบอล ไม่อยากไปสนามฟุตบอลให้คนอื่นยั่วชวนได้ใจ

“ไปดูแข่งบอลกัน เพื่อนเราลงแข่งสามคนช่วยกันเชียร์ให้ชนะ”

เพื่อนคะยันคะยอชวน

ฉันถูกเพื่อนดึงแขนให้เดินไปสนามฟุตบอล การแข่งฟุตบอลสนุกกับการลุ้นทีมไหนทำประตู ฟีฟ่าและการเตะสูสีทั้งสองทีมเสียงเชียร์ลั่นสนาม นักกีฬามหาวิทยาลัยเดียวกันที่ลงแข่งขันใหญ่เรียนเอกพลศึกษา จบการแข่งขันเป็นไปตามคาดหมาย ฉันรีบเดินออกจากสนามฟุตบอลไม่อยากเจอทีมตรงข้าม

“รีบกลับหรือพิม”

ฉันถูกนักฟุตบอลทีมคู่แข่งมือหอบเสื้อกางเกงวิ่งมาขวางทาง ใบหน้าเขามีเหงื่อผุดพราวแววตามีประกาย รอยยิ้มของเขาแค้นองผาดตริ่งตรใจ

“เย็นมากแล้วไม่อยากเดินเข้าซอยบ้านมืดค่า”

“ไปส่งไหม”

“เราสนิทกันหรือยังไปถึงไปส่งบ้าน”

“ไปส่งจะได้สนิทกัน”

“ไม่เป็นไร”

ฉันเดินผ่านหน้าผู้ชายทำตัวเหมือนก้อรอกก้อติด ยิ้มมุมปากภูมิใจตัวเองถึงจุดเพศตรงข้าม ถ้าไม่มีแฟนคงเป็นรักแรกพบแต่ไม่มีทางเป็นไปได้

ฉันเดินออกจากมหาวิทยาลัยข้ามถนนรอขึ้นรถประจำทาง ชายตามองผู้ชายเดินตามหลัง เขายืนเยื้องข้างขึ้นรถประจำทางคันเดียวกัน นึกแปลกใจไปทางเดียวกัน ลงจากรถเหลือบสายตามองเขาลงตามฉันไม่พูดเขาไม่พูดต่างคนต่างเดิน

“ต้องการอะไร” ฉันหยุดยืนหน้าบ้านหันไปถามคนเดินตาม

“มาส่งบ้าน”

“ถึงบ้านแล้วกลับได้แล้ว”

“มียาแก้ปวดแก้ไข้หรือเปล่า”

“ทำไมไม่ไปห้องพยาบาลตามมาทำไม”

“ห้องพยาบาลน่าจะปิดแล้ว”

“ทำไมไม่ไปร้านขายยา”

“มาส่งพิมก่อนไปซื้อ แค่ออกลองดู”

“รอ เข้าไปหยิบให้”

ฉันเปิดประตูเข้าบ้านไปตู้ยาหาหาแอสไพริน รินน้ำใส่แก้วออกมายื่นส่ง

“ขอบคุณมาก”

ดาวรับยาใส่ปากไม่ดูยาอะไรดื่มน้ำตาม

“รีบกลับไปพักผ่อน”

ฉันรับแก้วน้ำคืนเดินเข้าบ้าน ไม่คุยนานไม่ยากให้น้องสองคนถามไคร่มาส่ง

วันต่อมา

ผู้ชายชื่อดาวทำตัวเหมือนเป็นเงาฉัน หลังจบกีฬาเชื่อมความสัมพันธ์สองสถาบัน เขารู้คาบเรียนฉันได้ยังไม่รู้ตักรอนหน้าตึกทุกวัน เขาโดดเรียนเฝ้าฉันหน้าห้องเรียน เป็นการรบกวนทำให้กลัวมากกว่าภูมิใจมีผู้ชายตามจีบ ฉันมองหน้าห้องเห็นนั่งรอใจเย็นจนออกจากห้องหลายวันติดกัน

ความสัมพันธ์สืบหน้าใจฉันเริ่มหวั่นไหว ดาวเข้ามาแทนกิตติที่ปล่อยให้ช่องว่างความรักได้แน่น ถ้าไม่ได้ยินคนพูดให้ฟังเขาพ่นกับเพื่อนจีบฉันเดิมพันเปียร์หนึ่งถึง

ฉันไม่ได้คิดคนพูดหวังผลอะไร ไม่ได้ถามดาวให้ได้คำตอบจากเขา คิดไปเองเห็นฉันเป็นแค่เดิมพัน การพ่นทำให้โกรธและอับอาย

หลังจากนั้นฉันพยายามหลบหน้าดาวเท่าที่จะหลบได้ เขารอบันไต่ทางขึ้นด้านไหนหลบลงอีกด้าน ออกจากมหาวิทยาลัยไปหลบอยู่หอเพื่อนก่อนกลับบ้าน ไม่ได้บอกกิตติเพื่อนร่วมเอกตามจีบ ความภูมิใจมีเสน่ห์ต่อเพศตรงข้ามมลายหายสิ้น

ฉันคิดเสียใจไม่เป็นแฟนดาว วันสอบเทอมสุดท้ายก่อนเรียนจบ กิตติพาหญิงสาวรุ่นคนหนึ่งมา ห้องสมุด เขาไม่คิดจะเจอฉันดูจากท่าทางกระอักกระอ่วน ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้เป็นนิสิตหรือนักศึกษา เขาบอกเป็นน้องสาวฝากนั่งโต๊ะเดียวกับฉัน ผู้หญิงคนนั้นพูดกับฉันฟืดอย่างนั้นฟืดอย่างนี้ ฉันดูใจคิดกิตติ เป็นลูกคนสุดท้ายต้องมียี่สาวได้ยังไง

เวลานั้นหากฉันรู้อนาคตกิตติกับผู้หญิงคนนั้นเคยเป็นคนรักกันมาก่อน เป็นเพื่อนบ้านรื้อติดกันแล้ว ผู้หญิงนอกใจถึงเบนมาทางฉัน กลับมาคืนดีกันฉันเป็นเหมือนศาลาให้เขาพักพิงใจ

ฉันไม่ควรปล่อยดาวไปควรมั่นใจการตามจีบของเขาจริงจังและจริงใจ ไม่ควรทำเขาแพ้พันทันเพื่อน ไม่ควรคิดข้างเดียวโดยไม่ฟังเขา ถ้าฉันถามแล้วฟังเขาตอบก่อนตัดสินใจ เขาอาจจะเป็นคนจริงใจไม่ทำให้เสียใจเหมือนผู้ชายสามคน

5...รักแรกยังไม่จบ

หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย ชีวิตของฉันเหมือนดาวอับแสง แม่ทุ่มเทกับการเป็นเจ้าของรายการโทรทัศน์ พลิกผันเมื่อถูกคนหลอกจนชีวิตอับปาง หมดยุคหน้าตาที่การทำงานมีหนี้สินไม่เหลืออะไร ฉันโชคดีเรียนจบมหาวิทยาลัย น้องคนกลางเรียนสายอาชีพจบเทียบเท่าอนุปริญญา น้องคนเล็กเรียนจบชั้นมัธยม 6

ฉันแว้งคว้าไม่มีงานทำไม่ได้สอบบรรจุรับราชการครูเหมือนเพื่อน ฉันหางานทำในกรุงเทพฯ หากสอบรับราชการติดต่างจังหวัดไม่ยอมอยู่ห่างแม่กับน้อง ถึงฉันไม่ได้เป็นคนส่งเสียน้องเรียนต่อเพราะน้องเดินเส้นทางชีวิตตัวเองไม่คิดพึ่งพาฉัน

น้องคนกลางโชคดีได้เข้าทำงานที่เดียวกับแม่ ผู้ใหญ่ระดับสูงให้ความช่วยเหลือส่งสารสามพี่น้องชีวิตถูกลอยแพเพราะแม่ประสบเคราะห์กรรม น้องเรียนสายอาชีพได้บรรจุเข้าทำงานเป็นเสมียน ฉันเรียนจบปริญญาตรีวิชาชีพครูไม่ตรงสายงาน

ชีวิตฉันพลิกผันชะตาชีวิตตกอับ กิตติได้รับความช่วยเหลือจากรุ่นพี่ ช่วยแนะนำให้ไปสมัครครูวชิรวิทยาลัยครูเพชรบูรณ์ เขาเป็นผู้ชายไม่ชอบเขียนจดหมาย ฉันเขียนเล่าสารพัดเรื่องเต็มหน้ากระดาษ เขาตอบไม่กี่บรรทัดบอกงานสอนยุ่งมากต้องปรับตัวการใช้ชีวิต

ฉันหางานทำไม่ได้มีแต่ความกลุ้มใจ เห็นประกาศรับสมัครงานที่ไหนไปสมัครทุกที่ ประสบกับการถูกหลอกหลวงจากมิชชันนารีที่เคย งานกวดวิชาครูรับสมัครประชาสัมพันธ์ไปสมัครแต่ไม่ได้ ผ่านการสัมภาษณ์แต่ถูกตัดสิทธิ์เพราะใช้วุฒิปริญญาตรีสมัคร ฉันไม่มีใบประกาศวุฒิการศึกษามัธยมต้นและปลาย เอกสารหายจากแม่ย้ายบ้านเช่าทุกปี

วันเวลาผ่านไปหลายเดือน

ฉันได้รับจดหมายกิตติเขียนอยากให้ไปหาเขา ไม่เคยเดินทางไกลคนเดียวลี้เลิใจนาน กระทั่งได้รับโทรเลขจากเขาทำให้ใจติดปีกบินไปเพชรบูรณ์ ตัดสินใจไปหาเขานัดวันเดินทางกันแล้ว วันนั้นมีปัญหาต้องเลื่อนเดินทางเป็นวันเกิดตรงกับวันอาสาฬหบูชา

ไปถึงสถานีขนส่งหมอชิต คนแน่นสถานี วันหยุดยาวคนออกต่างจังหวัดมาก ฉันเข้าแถวซื้อตั๋วรถเมื่อยขาทางแฉะยาวเป็นหางว่าว ได้ตั๋วขึ้นรถต้องเบียดกับแม่ลูกติดและนิสิตคนหนึ่ง

รถแล่นไปเรื่อยๆไม่รู้เมื่อไหร่ถึงเพชรบูรณ์ ถึงสระบุรีเริ่มหิวเมื่อเข้ากินข้าวชนิดเดียวใจระวนกระวายอยากไปถึงเพชรบูรณ์ เงินติดตัวเป็นแบงค์ร้อย แบงค์สิบให้กระเป๋ารถแลกหมด รถจอดระหว่างทางมีคนขึ้นมาขายขนมได้แต่มองตาปริบๆ เอาแบงค์ร้อยซื้อกล้วยโดนว่าซื้อน้อยจ่ายแบงค์ร้อย ต้องทนอดและอดทนอยู่หมอชิตไม่ได้ซื้ออะไร กว่า จะหาช่องขายบัตรเจอคนมากรีบไปต่อคิวได้ตั๋วรถรีบขึ้นรถ

รถจอดให้ผู้โดยสารกินข้าว 25 นาทีที่ลำนารายณ์ กินข้าวหนึ่งจานไม่อิ่มจ่ายรวมค่าน้ำ 9 บาท จะกินอีกคิดเจอกิตติให้พาไปกิน

ก่อนถึงท่ารถจังหวัดเพชรบูรณ์ถึงรุ่นติดนั่งเบาะเดียวกันเรียนสถาบันเดียวกัน เดาแต่แรกกระป๋องสีเทาสีสถาบัน เสียหายไม่ได้คุยกับรุ่นน้องเพราะแม่ลูกติดนั่งคัน

มีการเปลี่ยนรถไม่รู้เหตุผลรีบวิ่งไปอีกคันก่อนคนอื่น ความว่องไวได้นั่งเก้าอี้ริมหน้าต่าง รถออกมองทิวทัศน์ข้างทางเพลินสายตา เพ่งดูหลักกิโลเมตรอยากรู้ระยะทางอีกก็กิโลค่านวนเวลาแก้เบื่อ เคี้ยวหมากฝรั่งแก้เซ็งและเหงาปาก ใกล้ถึงรู้สึกกลัวไม่รู้ท่ารถเป็นอย่างไร

“น้องลงที่ไหนคะ”

ฉันเสียงถามหญิงสาวนั่งติดกัน

“พี่ไปไหนคะ”

คนถูกถามไม่ตอบถามฉันกลับ

“ไปวิทยาลัยครูเพชรบูรณ์คะ”

“น้องเรียนที่วค.คะเสียหายไม่ได้ไปจะได้แนวทาง”

ฉันมองตามหญิงสาวพูดกับเพื่อนผู้ชาย

“ตั้มผ่านวค.บอกให้พี่เค้าลงด้วย”

ฉันโล่งใจมีการฝากบอกกัน แต่ก่อนหญิงสาวลงจากรถพูดกับฉัน

“พี่ลงท่ารถดีกว่า ไปสามล้อเครื่องสะดวก”

“พี่ไปหาใครครับ”

ชายหนุ่มถามหลังจากเพื่อนสาวลงจากรถ

“ไปหาเพื่อนคะ”

“ไปรถสองแถวดีกว่าครับ”

“ขอบคุณมากคะ”

ตอบแล้วคิดในใจกิตติรู้ฉันวันนี้อาจจะดักรอที่รถสองแถว ชายหนุ่มอธิบายให้ฟังไปขึ้นรถสองแถวยังงี้

ถึงท่ารถฉันเดินไปจุดจอดรถสองแถวยืนลังเลไม่ขึ้นรถ ผู้หญิงคนหนึ่งมองฉันสายตาไม่เป็นมิตร ฉันเมินสายตาไม่คิดเดินไปถาม คูสถานการณ์เดินไปหาคนขับรถ บอกให้จอดหน้าวิทยาลัยครูสบายใจกว่า

คนขับรถสองแถวจอดรถมองในรถไม่มีใครลง คิดจอดรอให้ฉันลงจากรถมองเห็นป้ายวิทยาลัยครูเพชรบูรณ์รับจ่ายเงิน จังหวะฝนตกพอดีแต่ยังไม่ตกแรงมาก

เดินเข้าวิทยาลัยครูฯ สอดสายสายตาหาตึกหอพัก น้ำฝนหยดลงแฉ่นมองไม่ชัด เห็นแผนผังอาคารดูไม่รู้เรื่องเสียงเดินไปเรื่อย ๆ คิววิทยาลัยครูฯ ไม่กว้างแต่เดินไกล เดินไม่รู้ทางกลัวหลงเสียงถามคนเดินผ่าน เขาชี้ให้ดูตึกที่ถามอยู่ตรงข้าม แฉ่นสายตามัวทำให้ไม่เห็น